

Robin Cook

Doodsakte

Vertaald uit het Engels door Anda Witsenburg

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

KRASNOJARSK, RUSLAND:
14 MAART 2011, 16.22 UUR

Prek Vllasi tikte met zijn rechterwijsvinger tegen het litteken van de hazenlip die heel primitief was gesloten toen hij nog een peuter was. Hij deed dat onbewust heel vaak, en nog vaker als hij onder druk stond. Op dit moment stond hij in een smerige kamer op de tiende verdieping van een vervallen torenflat uit de Sovjetperiode in de Russische stad Krasnojarsk, en hij werd met de minuut nerveuzer.

Prek keek weer op zijn horloge en toen naar Genti Hajdini. Genti leunde tegen een klaptafel, en geeuwde af en toe terwijl hij met zijn zakmes een nagel bewerkte. Elke keer als hij Genti zag werd Prek weer getroffen door de enorme haakneus van zijn partner. Vanuit deze hoek leek hij meer op het scherpe einde van een bijl. Ja, hij wist zeker dat de Tsjetsjenen zouden komen. Genti had het hem net voor de tiende keer verteld. Betrouwbare mensen thuis in Albanië hadden garant gestaan voor de afspraak. Hoewel hij het op zijn rug kon voelen controleerde Prek of het Makarov-pistool nog tussen zijn riem stak. De Puma-tas met vijfhonderdduizend euro stond op de vloer. Genti had de wapens en het geld, verstopt tussen een lading fruit, vanuit Turkije tot diep in Rusland gereden. Geen wonder dat hij moe was.

Ze konden niets anders doen dan wachten.

Het was ijskoud – de temperatuur was tot twintig graden onder nul gezakt en de zon zou over anderhalf uur verdwenen zijn. De lucht buiten had dezelfde vuile kleur als de gebouwen en de grond. Prek begon te ijsberen door de grote kamer, die waarschijnlijk ooit de gemeenschappelijke ruimte was geweest van het appartementenblok net buiten de stad. Prek was een pietje-precies; hij had gelezen over Krasnojarsk. De stad Zjeleznogorsk, beter bekend onder zijn oude Sovjetnaam, Krasnojarsk-26, lag ongeveer veertig kilometer stroomafwaarts van de rivier de Jenisej. Het was

een gesloten stad, met fabrieken waar god-weet-welke obscure en gevaarlijke materialen werden verwerkt om god-weet-wat-voor vernietigingswapens te maken. In drie atoomreactoren werd plutonium voor wapens geproduceerd, en de laatste was onlangs gesloten. Jarenlang hadden de Sovjets het radioactieve afval van de fabrieken rechtstreeks in de rivier gedumpt tot ze zich bedachten en honderden gaten boorden om de dodelijke smurrie onder de grond te pompen. Prek wist dat er in al die hopen in de omgeving minstens zoveel radioactiviteit borrelde als in honderd Tsjernobyls, en ook daarom wilde hij heel graag vertrekken.

Twee mannen kwamen zachtjes binnenlopen. Ze zagen er pezig en gehard uit, en droegen dezelfde zwarte overjas. Genti keek op.

‘Artur? Nikolai?’

Een van de mannen kwam naar voren tot hij op drie meter afstand van Prek stond. ‘Ik ben Artur,’ zei hij, en hij gebaarde naar achteren naar zijn collega. ‘Dat is Nikolai.’

Prek keek weer naar Genti, die knikte. Dit waren de namen die ze hadden gekregen: Artur Zakoyev en Nikolai Dudaev.

‘Jullie vragen wel heel veel geld,’ zei Prek in het Russisch.

‘Het is niet makkelijk om aan dit spul te komen,’ zei Artur. ‘Als je er makkelijk aan zou kunnen komen, waar heb je ons dan voor nodig? Waar wil je het eigenlijk voor hebben? Ga je het ergens flink laten knallen?’ Artur grijnsde. Hij refereerde aan het feit dat de substantie gebruikt kon worden om ontstekingen voor atoomwapens te maken.

Prek kromp in elkaar. Hij had ezels gezien met een beter gebit.

‘Wat we ermee willen doen gaat jullie niets aan,’ zei Prek. ‘Hoe weten we eigenlijk of het echt is? Het moet goed zijn, geen oude rotzooi die je nog ergens had liggen in een opslag.’

‘Je moet ons vertrouwen. Daarom betaal je ons. Heb je het geld?’

Prek keek naar de tas en duwde hem met zijn voet naar Artur. Toen wierp hij een blik op Nikolai, die rechts achter zijn baas stond. *Dat is de tweede keer dat hij op zijn horloge kijkt*, dacht Prek bij zichzelf. Artur stapte naar voren en zakte op zijn hurken, zijn handen voor zich. Iedereen was bekend met de procedure: ze hielden hun handen naar beneden en goed zichtbaar naast zich. Artur trok de rits van de tas open, haalde er een pakje honderdeurobiljetten uit en streek er met zijn duim langs. Prek zag Nikolai weer op zijn horloge kijken.

Hij wacht op iemand, dacht Prek. Hij keek naar Genti, die op zijn beurt naar Artur keek die het geld telde. *Hij wacht op iemand en ze zijn laat.*

‘Nu moet je mij vertrouwen,’ zei Prek. Hij had haast. ‘Het geld is er en daarom wil ik nu de koopwaar.’

Artur stond op en stak zijn handen omhoog.

‘Oké, oké.’

Met zijn rechterarm nog in de lucht alsof hij een eed aflegde, stak Artur zijn linkerhand in zijn zak en haalde er een klein voorwerp uit. Prek wiebelde op en neer op zijn hielen – hij had geen tijd gehad om te reageren maar hij wist dat Genti de beide Tsjetsjenen in een mum van tijd door het hoofd kon schieten. Dit was geen wapen – het was een klein aluminium buisje van ongeveer tien centimeter lang en drie centimeter doorsnee. Prek liep naar voren, pakte het buisje aan en stopte het in zijn broekzak. Nikolai mompelde iets dat Prek niet verstond en zonder nog een woord te zeggen draaiden de Tsjetsjenen zich om en verdwenen, Artur met de tas met geld in zijn hand.

‘Kom,’ zei Prek in het Albanees.

Toen hij bij de deuropening was sloeg hij links af, de tegenovergestelde kant op van waar ze waren gekomen en waar de Tsjetsjenen nu naartoe liepen.

‘De auto staat daarginds,’ zei Genti, maar Prek rende naar een trap aan het uiterste eind van het gebouw. Ze hoorden luide stemmen echoën op de andere trap en het geluid van laarzen op beton. Dit waren de mensen waar de Tsjetsjenen op hadden gewacht, en het waren geen leden van de Kamer van Koophandel die de Albanezen wilden bedanken voor de transactie. Gelukkig was de Russische stiptheid niet beter geworden sinds de val van het communisme.

Met getrokken pistolen renden Prek en Genti de trap af. Prek zag geparkeerde politieauto’s en busjes met openstaande deuren. Hij draaide zich om en rende achter het gebouw langs. Genti zat pal achter hem. Voor hen renden de Tsjetsjenen naar een eenzame auto die geparkeerd stond in een hoek van een ommuurde binnenplaats. *Stomme amateurs*. Prek zag de kans.

De Tsjetsjenen sprongen in de auto, Artur gooide hem in zijn achterruit en reed in een bocht naar achteren zodat de auto met de neus naar voren kwam te staan. Voor Artur de eerste versnelling had gevonden waren Prek en Genti bij de auto en vuurden ze allebei drie keer door de voorruit. Artur werd geraakt en sloeg achterover in zijn stoel, terwijl zijn voet nog op het gaspedaal drukte zodat de motor in z’n vrij begon te loeien. Prek en Genti trokken de portieren open en sleepten de Tsjetsjenen naar buiten.

Artur was dood, zijn hoofd een bloederige massa. Nikolai was twee keer in de hals geraakt en het bloed borrelde uit zijn luchtpijp terwijl het leven uit hem vloeide. Prek zette de auto in de eerste versnelling en scheurde weg, zoekend naar een andere route om uit het complex te komen. Zijn hart dreigde uit zijn borst te springen en hij vloekte hard. Hij zat op glassplinters en hij moest naar voren leunen zodat zijn hoofd niet in aanraking kwam met de kledder die Arturs grijze massa op de hoofdsteun had achtergelaten.

‘Wat gebeurde er?’ schreeuwde hij.

‘Ze hebben ons bedonderd,’ zei Genti. ‘Daar...’ Hij wees voor zich uit naar een zijweggetje van de toegangsweg naar het appartementencomplex. Hij wist dat ze op de snelweg in een auto zonder voorruit binnen vijf minuten zouden worden opgemerkt.

‘Hé...’ zei Genti terwijl Prek vaart minderde op de ongeplaveide weg. Prek keek naar hem en Genti knikte met zijn hoofd in de richting van de achterbank. Daar stond, weliswaar besmeurd met bloed maar verder ongeschonden, de Puma-tas. Prek sloeg op het stuur, keek weer naar Genti, en beide mannen barstten in lachen uit.

DEEL EEN

1

MEDISCH CENTRUM COLUMBIA UNIVERSITY

NEW YORK CITY

28 FEBRUARI 2011, 7.23 UUR

Het twaalfjarige meisje wordt met een schok wakker. Ze ligt op een dunne matras op een laag, smal bed en in een kring om haar heen staat een groep meisjes. Ze zijn ouder – zestien, zeventien – en terwijl ze dichterbij schuifelen kijken ze op haar neer met duidelijk zichtbare, kwaadaardige bedoelingen. Sommige meisjes giechelen onderdrukt, andere glimlachen; niet van blijdschap, maar van antipathie. Het is nog nacht. Er zijn nog meer bedden in de lange slaapzaal en het meisje weet dat degenen die erin liggen wakker zijn, maar dat ze haar niet zullen komen helpen omdat ze weten wat er staat te gebeuren.

Verstard van angst is het meisje niet in staat om te reageren als de groep zich op haar stort. Terwijl ze uit bed wordt gesleurd ziet ze dat het gezicht van haar grootste kwelgeest, de leidster van de groep, verwrongen is in een maniakale grijns. En ze weet dat ze maar beter niet om hulp kan roepen. Ergens in de slaapzaal klinkt plotseling een luid gebonk. En nog eens.

De zesentwintigjarige Pia Grazdani werd met een schok en nat van het zweet wakker, en wist even niet meer waar ze was. Ze ademde opgelucht uit toen ze beseftte dat ze veilig in haar kamer in een studentenflat van het Medisch Centrum van Columbia University lag. Iemand bonkte op de deur.

Terwijl ze opnieuw diep ademhaalde sprong Pia in haar flanellen pyjama uit bed, liep in drie grote passen naar de deur, schoof de grendel eraf en trok hem open. Zoals ze al had verwacht was het George, net als zij een vierdejaarsstudent geneeskunde.

‘Pia, weet je wel hoe laat het is? Vandaag wil je zeker niet te laat komen.’ Zijn toon was niet zo scherp als de woorden suggereerden. Met zijn een meter vijfentachtig stak George Wilson twintig centimeter boven Pia uit,

maar op de een of andere manier voelde hij zich in haar bijzijn altijd kleiner. Volgens hem kwam dat omdat ze een sterke, moedige persoonlijkheid was die bij tijd en wijle tamelijk opvliegend kon zijn.

Pia hield de deur open en George liep de kleine kamer in. Pia liet de deur dichtvallen, draaide zich om en haastte zich langs George terwijl ze haar pyjamajasje over haar hoofd trok. George keek naar Pia's blote rug, naar de welving van haar schouderbladen en de prachtige olijkleurige huid. Ze stond voor haar ladekast en trok er een paar kledingstukken uit. Terwijl ze dat deed ving ze George' blik in de spiegel.

'Sorry, George, ik kon niet slapen en toen ik eindelijk in slaap was gevallen begon ik te dromen. Ga jij maar vast, ik spreek je later wel weer vandaag.' Nadat ze dat had gezegd besteedde Afrodita Pia Grazdani verder geen aandacht meer aan hem. Toen ze haar pyjamabroek naar beneden trok wendde George zijn hoofd af en keek uit het raam. Hij wilde liever naar haar kijken maar hij was bang om dat te doen. Daarom concentreerde hij zich op het fantastische uitzicht dat hij en de andere geneeskundestudenten na verloop van tijd als vanzelfsprekend waren gaan beschouwen. Hij zag de enorme George Washington Bridge die Manhattan met New Jersey verbond. Het verkeer stond, zoals altijd tijdens de ochtendspits, in beide richtingen muurvast.

'Geen probleem, Pia,' zei George. 'Ik wacht wel.' En toen, om maar iets te zeggen, voegde hij eraan toe: 'Ik neem aan dat je er nog steeds niet achter bent hoe je die wekker moet gebruiken die ik voor je heb gekocht. Ik kan je niet elke dag komen wekken – je moet er echt voor zorgen dat je op tijd komt. Je kunt ook de wekker op je mobiele telefoon gebruiken als je dat liever wilt.'

George zweeg. Hij had zich weer omgedraaid naar de kamer en was onmiddellijk getroffen door de aanblik van Pia die haar inktzwarte haar borstelde. Hij voelde een diepe droefheid in zich opkomen. Elke keer als Pia en George met elkaar hadden geslapen, vier keer maar om precies te zijn, had Pia George gevraagd om te vertrekken voor hij in slaap viel. En elke keer had ze bij diezelfde ladekast gestaan met haar rug naar hem toe terwijl ze haar haar stond te borstelen, net als nu. Na verloop van tijd was George zich er pijnlijk van bewust geworden dat ze die vier keer eigenlijk niet echt met elkaar geslapen hadden, ze hadden alleen maar seks gehad. *Wham bam thank you ma'am*, maar dan andersom.

George zag er redelijk atletisch en aantrekkelijk uit op een stereotiepe, studentikoze manier met een warrige bos blond haar en een vrolijke glim-

lach. Tijdens zijn Ivy League-studententijd had hij gemerkt dat heel veel meisjes hem een ‘stuk’ vonden. Hij had nooit gebrek gehad aan vrouwelijke aanhang. Maar George had al op jonge leeftijd besloten dat hij arts wilde worden en hij wilde zich niet binden. Het gevolg was dat zijn liefdesleven een aaneenschakeling van onenightstands en korte relaties zonder emotionele betrokkenheid was geweest. Hij had mensen gekwetst, dat wist hij, vooral nu de situatie omgekeerd lag en hij degene was die gekwetst werd. Met Pia was het totaal anders. Het leek haar werkelijk niets te kunnen schelen en hij werd er gek van. Talloze keren had hij zich voorgenomen dat hij haar moest vergeten, dat ze beschadigd was, maar hij kon het niet. In plaats daarvan was hij bijna geobsedeerd geraakt. George wilde wanhopig graag liefde en romantiek beleven met deze vrouw, maar hij had geen idee wat zij wilde en waarom het niet lukte. Zo lang ze op de medische faculteit zaten probeerde hij het al.

‘Kom nou, waar wacht je op?’ riep Pia toen ze uit haar piepkleine badkamer kwam terwijl ze nog bezig was een licht getinte lippenstift op te doen die meer bescherming gaf dan kleur. Ze greep haar witte doctorsjas, trok hem aan en hing haar identificatieplaatje voor het Medisch Centrum om haar nek. Ze hield de deur achter zich open alsof zij degene was die had staan wachten.

Emotioneel volledig in de war zoals gebruikelijk, ontwaakte George uit wat je zou kunnen beschouwen als een lichte aanval van epilepsie en volgde haar de deur uit. Hij moest bijna rennen om haar in te halen terwijl ze zich de gang door naar de lift haastte.

Pia stapte flink door terwijl ze de studentenflat uit liepen en rechts afsloegen. Het Medisch Centrum van Columbia University ligt in Washington Heights aan Broadway en loopt in noordelijke richting langs de ruggengraat van Upper Manhattan. Zelfs op dit tijdstip in de ochtend was het er druk. De mensen in witte jassen van diverse lengtes die doelgericht over 168th Street liepen waren de artsen, studenten en medewerkers van de ziekenhuizen en onderzoeksinstituten. De patiënten en hun familieleden aarzelden meer, om zich heen kijkend om uit te vinden waar ze moesten zijn. Ze waren duidelijk ongerust over de reden waarom ze daar waren en wat de dag misschien zou brengen.

George sloeg de kraag van zijn jas omhoog tegen de scherpe wind die uit de richting van de Hudson River kwam en door de bocht van Haven Avenue 168th Street werd ingeblazen. Morgen zou het maart zijn, de maand

waarin het weer elke dag kon variëren van bijna twintig graden tot sneeuwval. Op dit moment was het niet zo erg koud, maar door de wind werd je eraan herinnerd dat de winter zich nog niet helemaal had laten verjagen. George en Pia waren op weg naar verschillende gebouwen om aan hun vierdejaars keuzecoschap te beginnen. Het vierde jaar van de opleiding geneeskunde bestond uit een serie coassistentschappen van een maand bij verschillende specialismen, en een maand daarvan konden de studenten besteden aan een specialisme naar eigen keuze. Pia zou die maand onderzoek doen, net als tijdens de keuzemaand in haar derde jaar, en George ging naar Radiologie, zoals hij het voorgaande jaar ook had gedaan. Dat kwam allemaal goed uit want George en Pia hadden, net als hun andere jaargenoten, drie weken eerder de uitslag van de plaatsingscommissie gehoord. Zowel Pia als George had een plek gekregen bij het Medisch Centrum van Columbia University, vanwege hun uitstekende studieresultaten en sterke aanbevelingen van de faculteit: Pia bij Interne Geneeskunde en George bij Radiologie. Dankzij speciale dispensatie kon Pia gelijktijdig aan een promotieonderzoek bij Moleculaire Geneeskunde beginnen. Zo kon ze verder met haar laboratoriumwerk terwijl ze voldeed aan de voorwaarden voor een arts-assistent.

Die ochtend werd Pia in het William Black Medical Research Building verwacht door de bekende moleculaire geneticus Doctor Tobias Rothman, winnaar van zowel een Nobelprijs als een Lasker Award. Doctor Rothman was niet alleen bekend om zijn prestaties, maar binnen het Medisch Centrum vooral om zijn totale gebrek aan sociale vaardigheden waardoor het heel moeilijk was om met hem samen te werken. Rothman vond iemand al gauw een stommeling en die kon hij niet uitstaan. In feite kon Rothman niemand uitstaan behalve zijn onderzoeksassistent doctor Junichi Yamamoto, die al heel lang bij hem was. Vanwege Rothmans reputatie had George zich in eerste instantie zorgen gemaakt om Pia toen ze aan haar derdejaars keuzecoschap begon in het laboratorium van de man. Die bezorgdheid werd echter getemperd door de wetenschap dat ze zelf ook niet makkelijk was. Uit persoonlijke ervaring wist hij dat ze zich in bijna elke situatie staande kon houden. Maar tot ieders verbazing, zelfs die van Pia, bleek ze fantastisch te kunnen opschieten met de beroemde en gevreesde onderzoeker. Het was zelfs Rothmans idee geweest dat Pia haar promotieonderzoek op Columbia zou doen, en het praktische deel daarvan in zijn laboratorium. Vóór Pia was Rothman nog nooit iemands mentor geweest. Een tijdje werd er ongelooflijk over geroddeld in het hele Me-

disch Centrum en er hadden de wildste geruchten de ronde gedaan. Wat was er in hemelsnaam gaande tussen de aantrekkelijke medisch studente en de alom gehate maar gerespecteerde chagrijn die de belangrijkste onderzoeker van het Centrum was?

‘Pia! Wacht even!’ riep George. Typerend voor haar egocentrische manier van doen liep Pia al ver voor George door de menigte. George omzeilde de schare medisch studenten in hun witte jassen die allemaal in de richting van het Black-gebouw liepen en haastte zich naar voren om Pia net voor ze naar binnen ging te bereiken. Hij trok haar opzij. Pia keek hem met haar grote bruine ogen wijd open aan, alsof ze verbaasd was hem te zien, terwijl hij verondersteld werd met haar mee te lopen.

‘Zullen we samen lunchen? Het is de eerste dag dus misschien hebben we het nog niet direct zo druk. Ik weet dat het wat mij betreft na vandaag een gekkenhuis wordt.’

‘Ik weet het nog niet, George. Rothman is... Rothman, weet je..’

‘Rothman is een asociale zak, dat weet ik wel.’

‘Laten we het daar niet over hebben! Ik weet wat jij en zo ongeveer iedereen hier denkt, maar de man is goed geweest voor mij. Ik weet niet wat hij vandaag of de komende maand voor me in petto heeft, maar ik weet wel dat ik geen plannen kan maken voor de lunch voor ik weet wat er deze dag gaat gebeuren.’

‘Ik kan je wel vertellen wat hij volgens de meeste mensen voor jou in petto heeft.’

‘O, alsjeblieft!’ snauwde Pia. ‘Begin nou niet weer. Ik heb je al herhaaldelijk gezegd dat de man nog nooit toenadering heeft gezocht of een ongepaste opmerking heeft gemaakt in mijn bijzijn. Hij is een genie en denkt dat hij wordt omringd door idioten, en misschien heeft hij wel gelijk, tenminste verhoudingsgewijs. Hij is alleen maar geïnteresseerd in zijn werk, en dat geldt ook voor mij. Ik ben me heel goed bewust van zijn asociale reputatie, maar ik heb het geluk dat hij mij tolereert. Ik heb ontzettend veel zin om te beginnen. Als ik even tijd heb vandaag zal ik je bellen op je mobiele telefoon.’

Een fractie van een seconde werd het George rood voor zijn ogen. Opeens stak een onredelijke jaloezie voor die lul van een Rothman de kop op. Iedereen had een hekel aan die vent en nu vertelde het meisje waar hij gek op was hem eigenlijk dat hij wel op kon rotten, en dat ze niet kon wachten de oude zuurpruim weer te ontmoeten in plaats van samen plannen te maken voor wat weleens de laatste lunch van de maand zou kunnen zijn.

George zoog zijn longen vol terwijl hij naar Pia's duidelijk minachtende blik keek. In een flits vroeg hij zich opnieuw af waarom hij verdomme achter haar aan bleef zitten terwijl ze zijn gezelschap alleen maar leek te tolereren.

Instinctief wist George dat hij er niet zoveel belang aan moest hechten of ze nou wel of niet wilde afspreken voor de lunch, maar hij kon het niet helpen. Het was altijd hetzelfde liedje. De laatste keer dat ze de liefde hadden bedreven, de term die George het liefst gebruikte voor de 'wip', zoals zij het noemde, had hij geprobeerd haar uit te leggen wat voor gevoel het hem gaf als ze hem wegstuurde. Ook toen had ze, net als nu over de lunch, geïrriteerd gereageerd. En in plaats van dat hij blij was dat hij zijn gevoelens duidelijk had gemaakt, was hij na het verlaten van haar kamer alleen maar doodsbenuwd geweest dat hij haar voorgoed van zich had afgestoten. Maar dat was niet het geval geweest. Een paar dagen later had hij een verrassend briefje van Pia in zijn brievenbus gevonden. 'Misschien moet je Sheila Brown bellen.' Er stond ook een mobiel telefoonnummer bij. George belde Sheila Brown en voerde een van de vreemdste telefoongesprekken van zijn leven. Hij leerde tijdens dat ene gesprek meer over Pia's verleden dan ze ooit met hem gedeeld had.

'Hoi, je spreekt met George Wilson. Pia Grazdani heeft me gevraagd je te bellen.'

'Hallo, George. Pia vertelde me al dat je zou bellen. Ik ben een tijdlang Pia's maatschappelijk werkster en haar therapeut geweest. Ze vindt het goed dat ik met je praat.'

'O, eh, oké...' Maatschappelijk werkster? Dit was niet wat George had verwacht.

'Ik weet dat het hoogst ongebruikelijk is dat een therapeut met een buitenstaander over een van haar patiënten praat, maar Pia heeft me gevraagd je het een en ander te vertellen.'

Therapeut? Dit werd interessant.

'Normaal zou ik dat niet doen omdat het absoluut tegen de regels van mijn beroep is, maar Pia heeft me overgehaald. Als ik Pia kan helpen om los te komen van wat ze in haar jeugd heeft meegemaakt, ben ik bereid vrijwel alles binnen redelijke grenzen te doen.'

Ik heb jaren met Pia gewerkt, want ze is in de pleegzorg opgegroeid, inclusief een periode in een zogenaamd verbeteringsgesticht. Met als gevolg dat ze het, laten we maar zeggen, altijd heel moeilijk heeft gevonden een echte relatie aan te gaan. Vertrouwen is een probleem. Ze heeft me niet

veel over je verteld, maar ik vind het feit dat ze me heeft gevraagd om met jou te praten heel bemoedigend. Ik denk dat ze wil dat je iets over haar weet, maar ze kan je dat zelf niet vertellen. Daarom heeft ze de persoon van wie ze denkt dat die haar het beste kent gevraagd dat te doen. Pia heeft andere ideeën over privacy en binding dan de meeste mensen.’

Dat had George pijnlijk ervaren.

Zonder op specifieke details in te gaan, moedigde Sheila George aan het te blijven proberen omdat dat volgens haar goed was voor Pia. Sheila gaf hem tot slot ook nog het nummer van haar kantoor voor het geval hij nog eens wilde bellen. George had dat nooit gedaan want ondanks Sheila’s woorden had hij zijn bedenkingen bij de professionaliteit van het gesprek. Tegelijkertijd was hij blij met de informatie. Hij had het onderwerp nooit direct ter sprake gebracht bij Pia door over de pleegzorg te beginnen. In plaats daarvan had hij geprobeerd haar iets te laten vertellen over haar jeugd in het algemeen. Helaas antwoordde ze altijd dat ze het daar niet over wilde hebben. Het was verboden terrein. Dat was prima wat George betreft; hij zette het van zich af en dacht er niet meer over na. Hij zou haar net zoveel tijd geven als ze nodig had.

George liet de lucht tussen zijn samengeknepen lippen door ontsnappen. Die paar seconden gaven hem de kans zich te beheersen en er niet iets uit te gooien waar hij later spijt van zou krijgen. Hij probeerde zelfs het feit dat hij van streek was te verbergen.

‘Nou, ik hoop dat je dag net zo prettig verloopt als je kunt verwachten,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik weet dat je je wel zult redden, Pia. Maar ik begrijp nog steeds niet hoe je het volhoudt om met hem te werken.’

‘Ik hoef geen vrienden met hem te worden, George. Het is geen kleuterschool. Als hij me tolereert en ik van hem kan leren en hij mijn carrière vooruit kan helpen, dan is het genoeg. We zijn volwassenen – we hoeven geen vrienden te zijn.’

Ze had dat al eerder gezegd, en George vroeg zich af of ze het over Rothman had of over hem. Zijn angst dat Pia hem zou laten vallen stak opnieuw de kop op.

‘Oké!’ zei George alleen maar, terwijl hij zijn handen in geveinsde overgave hief. ‘Sorry dat ik erover begon.’

‘Hou op je steeds te verontschuldigen!’ zei Pia scherp, terwijl ze op haar horloge keek. ‘Je klinkt als een nerd als je zo verontschuldigt. Nou kom ik echt te laat.’

Pia holde weg. George vroeg zich af hoe laat ze opgestaan zou zijn als hij

niet naar haar kamer was gegaan om haar te wekken. Hij beseftte dat ze niet de moeite had genomen hem te bedanken, en zich ook niet vastgelegd had voor de lunch.

Pia toonde, net als alle andere voornamelijk eerste- en tweedejaarsstudenten op weg naar hun college van acht uur, haar identificatie aan de bewaker. In plaats van hen te volgen nam ze de lift naar de dertiende verdieping van het Black Research Building en liep naar Rothmans grote laboratorium. Van alle onderzoekers op de hele faculteit beschikte hij over de mees-te ruimte. Zodra ze door de onopvallende metalen deur de afdeling op was gelopen, voelde ze dat het werk in het laboratorium al was begonnen. De drie laboranten, Panjit Singh, Nina Brockhurst en Mariana Herrera, hingen om de gemeenschappelijke koffiemachine van het laboratorium nadat ze alle instrumenten al hadden gekalibreerd, iets wat elke dag gedaan moest worden. Rothman, die heel kieskeurig was over wat hij at en dronk, had een Nespresso-apparaat in zijn kantoor dat alleen hij en doctor Junichi Yamamoto, zijn hoofdassistent, mochten gebruiken.

‘Goedemorgen, juffrouw Grazdani,’ zei Marsha Langman, Rothmans secretaresse, vanachter haar bureau. Met één geëpileerde wenkbrauw opgetrokken keek ze naar de klok op de muur tegenover haar. ‘Je kunt hier beter geen gewoonte van maken.’

Pia volgde de blik van de vrouw en keek op de klok. De secondewijzer stond net niet helemaal verticaal: het was 7.49 uur. Pia bleef staan en draaide zich half naar Rothmans uiterst loyale werkneemster voor de onvermijdelijke reprimande.

‘Je weet dat hij graag wil dat iedereen vroeg komt,’ zei Marsha op beschuldigende toon.

‘Ik ben toch niet zo laat,’ zei Pia. Studenten werden verondersteld om acht uur te beginnen met colleges of andere activiteiten tenzij ze de avond tevoren dienst hadden gehad voor specifieke coschappen waar dat was vereist. ‘Ja, maar je bent ook niet vroeg. Niet zo best om zo de maand te beginnen. En ik moet je waarschuwen, je hebt gezelschap in je kantoor. Er is een monteur bezig die een probleem met de bedrading probeert op te lossen. Het beveiligingssysteem werkt niet.’

‘Hoe lang gaat dat duren?’

Marsha, een Afro-Amerikaanse vrouw van middelbare leeftijd in een laboratoriumjas die voor haar positie niet noodzakelijk was, trok een gezicht dat zei: *Hoe moet ik dat weten?*

Pia was kwaad. Er was nauwelijks ruimte voor haarzelf in wat nogal over-dreven een kantoor werd genoemd.

‘Heeft de baas vanmorgen tijd voor me?’ Pia behoorde tot de weinige mensen die niet automatisch kropen voor Rothman en afwachtten tot hij naar hen toe kwam. Terwijl Pia de vraag stelde, draaide ze zich volledig naar Marsha om haar recht aan te kijken. De laboranten zwegen. Pia vroeg zich af of ze hun koffiepauze zo hadden gepland dat hij samenviel met haar zoals te verwachten niet al te vroege komst en nu probeerden iets op te vangen om over te kunnen roddelen.

‘Je weet hoe druk hij het altijd heeft,’ zei Marsha. ‘Hij moet dringend zijn laatste salmonella typhi-experiment afronden met doctor Yamamoto. We moeten het artikel een dezer dagen naar *The Lancet* mailen.’

Marsha praatte altijd alsof ze actief betrokken was bij het onderzoek. Dat hoorde bij haar strategie om barrières op te werpen en kuilen te graven voor mensen die tijd van doctor Rothman in beslag wilden nemen. Ze bewaakte hem als een bloedhond.

‘Hij is al vanaf zes uur binnen’ – ‘binnen’ wilde zeggen in het *biosafety*-laboratorium niveau-3, vaak BSL-3 genoemd, waar het werk met de salmonellastammen werd uitgevoerd. ‘Ik zal hem laten weten dat je hem wilt spreken, kijken of hij ergens een gaatje heeft.’

‘Dank u,’ zei Pia, terwijl de irritatie op haar gezicht te lezen stond. Rothman ‘laten weten’ betekende een knop omdraaien en via de intercom met hem praten. Omdat ze er een hekel aan had tijd te verspillen en omdat ze klaar was met het laatste project dat hij haar had toegewezen, moest Pia Rothman spreken om te horen wat ze die maand moest doen. En om het allemaal nog gecompliceerder te maken was er ook nog een monteur aan het werk in haar kantoor.

Pia had geluk dat ze überhaupt een kantoor had. Er waren maar weinig andere mensen in het lab zo fortuinlijk. Rothmans hoofdlaborant was ontslagen na een ruzie met Rothman vanwege een of ander minuscuul detail over de procedures in het lab. Zijn opvolger, Arthur Spaulding, verhuisde toen naar een kantoor dicht bij de biosafety-afdeling, zodat Pia zijn bezemkast innam. Tot haar grote ergernis zag Pia dat de deur van haar kamer op een kier stond. Er lagen daar gevoelige dossiers, ook al was er maar een handvol mensen op de planeet die zou begrijpen waar het over ging. Toen ze binnenkwam zag ze dat haar werktafel, die tevens diende als haar bureau, vol lag – er lag een blauwdruk van een installatieschema met daarop allerlei gereedschap en draden. In een hoek van de piep-

kleine ruimte zonder ramen stond een trapleer met helemaal bovenaan een menselijke figuur waarvan hoofd en schouders verdwenen in het verlaagde plafond. Drie panelen waren naar beneden gehaald en tegen de muur gezet.

‘Neem me niet kwalijk!’ riep Pia. Toen er geen reactie kwam, riep ze luid: ‘Hé, jij daarboven!’

De man schrok van Pia’s scherpe woorden, waardoor hij zijn hoofd stootte aan een pijp in het plafond. Hij slaakte een onduidelijke vloek en kwam langzaam tevoorschijn. Toen hij Pia zag klom hij naar beneden. Hij was ongeveer vijfenveertig jaar, had grijze baardstoppels en peper-en-zoutkleurig haar, en droeg een donkerblauwe overall. Diepe rimpels liepen over zijn voorhoofd en hij had de ingevallen wangen en bleke gelaatskleur van een notoire roker. Zijn lichaam was mager maar gespierd. Op zijn naamplaatje stond VANCE GOSLIN.

‘Hoe lang heb je hier nog nodig?’ vroeg Pia, met haar handen op haar heupen.

Goslin werd onmiddellijk getroffen door Pia’s opvallende en exotische schoonheid, haar gave huid, volle lippen en, vooral misschien wel, door haar grote donkere ogen. Haar duidelijke zelfvertrouwen en directheid gaven haar nog extra allure. In Goslins wereld gedroegen meisjes die eruitzagen als Pia zich heel anders. Hij was meer dan vluchtig in haar geïnteresseerd. Hij was geïntrigeerd.

‘Dat hangt ervan af wanneer ik het probleem heb gevonden,’ zei hij en hij wees naar twee punten op de blauwdruk op de werktafel. Hij had een duidelijk accent dat Pia dacht te herkennen, vooral vanwege de naam Goslin. ‘Als het probleem hier zit dan kan ik het makkelijk repareren. Als het probleem daar zit wordt het moeilijker, maar hoe dan ook, het komt voor elkaar. Misschien vandaag nog wel.’

Goslin knikte toen hij uitgesproken was, terwijl hij zijn blik waardierend over Pia’s welgevormde lichaam liet glijden. Hij deed het openlijk, alsof het een recht was. Ten slotte viel zijn blik op Pia’s identificatieplaatje. ‘Grazdani,’ zei hij, terwijl hij zijn wenkbrauwen vragend optrok. ‘Dat is een ongewone naam.’

Pia antwoordde niet, waardoor hij dacht dat ze misschien slechthorend was.

‘Je naam is ongewoon. Soms Italiaans?’ vroeg hij, terwijl hij zijn stem verhief. Hij glimlachte spottend alsof hij wist dat Grazdani niet Italiaans was. Het was zijn manier om te flirten.

‘Nee, hij is niet Italiaans. En waarom schreeuw je zo?’

Pia had misschien maar twee keer in haar leven gesproken over haar Albanese afkomst en ze was niet van plan het nu te gaan doen met deze persoon. Er woonden duizenden Albanezen in New York City, en Pia herinnerde zich genoeg van de taal om een Albanees accent te herkennen als ze het hoorde. Een keer toen ze een stuk pizza bestelde hadden twee jonge mannen achter de balie in hun eigen taal openlijk commentaar geleverd op haar uiterlijk, tot Pia ze in het Engels had gevraagd of ze wilden dat ze het met de manager eens over hun brutaliteit zou hebben.

‘Ik denk eigenlijk dat hij Albanees is,’ zei Goslin, nog steeds glimlachend. ‘Ik ben van Albanese komaf, en ik heb een heleboel Albanese vrienden hier in New York. Ze doen onderhoudswerk, net als ik. We hebben de hele zaak min of meer overgenomen...’

Pia luisterde niet. Nog geen uur geleden had ze een nachtmerrie over haar jeugd gehad en nu herinnerde deze man haar aan een andere – haar vader – waardoor ze nog meer geïrriteerd raakte. Hoewel ze niets deed om deze monteur aan te moedigen, bleef hij maar proberen met haar een gesprek aan te knopen.

‘Waar kom je dan vandaan?’ vroeg hij. Zijn ogen versmalden en hij hield zijn hoofd scheef alsof hij ernaar wilde raden. Een dergelijke situatie was niet ongewoon voor Pia. Veel mensen, en vooral mannen, probeerden haar afkomst af te leiden uit haar uiterlijk, en ze kwamen meestal met suggesties als Grieks, Libanees, of zelfs Iraans. Ze was echter niet van plan het spelletje mee te spelen met deze vent, ook al had hij gelijk gehad over haar naam. Haar vader was inderdaad Albanees, hoewel haar moeder Italiaans was.

‘Ik ben Amerikaans,’ zei Pia. ‘Schiet een beetje op met wat je aan het doen bent! Ik heb mijn kamer zo snel mogelijk nodig.’

‘En wat doe je dan?’ vroeg Goslin, in een vergeefse poging het gesprek gaande te houden.

Pia antwoordde niet. Ze liep de kamer uit, nadat ze een paar dossiers had gepakt die ze dacht nodig te hebben.

Tot verbazing van de laboranten, die van de koffiehok naar hun respectievelijke werktafels waren verhuisd, dook Rothman plotseling op uit de biosafety-afdeling. Dat was een verrassing, want iedereen verwachtte dat hij daar de hele dag opgesloten zou zitten, zoals de afgelopen weken steeds het geval was geweest. Omdat hij zich strikt aan de regels hield, had hij in de sluis zijn beschermende laboratoriumkleding uitgedaan en

zijn gewone kleren aangetrokken. Zonder witte jas leek hij eerder op een keurige bankier dan op een onderzoeker die met buitengewoon dodelijke, tyfus veroorzakende salmonella werkte. Hij mocht dan totaal asociaal zijn, toch kleepte hij zich vreemd genoeg heel zorgvuldig, waardoor je haast zou denken dat het hem iets kon schelen wat andere mensen dachten. Maar dat was niet zo. Hij deed het puur en alleen voor zichzelf en het ensemble was elke dag hetzelfde: een conservatief, driedelig Italiaans kostuum, keurig wit overhemd, donkerblauwe das met bijpassende pochet, en zwarte instapschoenen. Hij was niet lang, maar door de manier waarop hij zich gedroeg leek hij langer. Hij bewoog zich snel en was met zijn kaarsrechte houding en zijn gezichtsuitdrukking die niet uitnodigde tot een gesprek een intimiderende figuur. Zijn donkerbruine haar was zonder enige stijl geknipt, passend bij zijn kleding. De bijna onzichtbare titaniumbril zonder montuur was zijn enige concessie aan de heersende mode.

Terwijl Rothman met grote passen naar zijn privékantoor liep, volgden de ogen van de laboranten hem. Het was direct duidelijk waarom Rothman uit de biosafety-afdeling was gekomen. Zodra hij Pia had gezien, had hij haar gewenkt hem te volgen. Toen de deur van het kantoor dichtging wisselden de laboranten wetende blikken met een vleugje jaloezie. Vanwege de druk van het aanstaande artikel in *The Lancet* wisten ze allemaal dat Rothman de biosafety-afdeling beslist niet zou hebben verlaten om met hen te praten. Zij beschouwden Pia als het lievelingetje van de meester, en dat werd nog versterkt door haar niet al te vriendelijke gedrag. Net als Rothman had ze het altijd veel te druk voor kletspraatjes en hield ze afstand. Daarbij dachten ze allemaal heel kinderachtig dat ze een beetje te mooi was voor een geneeskundestudent en dat ze meer geschikt was om er een te spelen op de televisie. Pia was een raadsel voor de medewerkers van het laboratorium, vooral ook omdat het verhaal de ronde deed dat ze non zou worden.

Als de laboranten de scène in Rothmans kantoor hadden kunnen zien, dan waren ze misschien niet zo jaloers geweest. Het leek er meer op dat Rothman en Pia verward waren in een mysterieus ritueel, in plaats van dat ze een gesprek voerden. Ze keken elkaar geen moment aan tijdens de hele, kortdurende confrontatie. Nadat Rothman haar had verteld dat ze die dag het artikel over het salmonellaonderzoek voor *The Lancet* moest redigeren, pakte hij een van de twee kopieën van het stuk van zijn bureau en begon het geconcentreerd te lezen. Pia leek evenzeer met haar gedach-

ten elders en stond met haar armen over elkaar naar haar voeten te kijken. Wie niet beter wist, zou de gespannen stilte misschien toeschrijven aan wederzijdse sociale onbeholpenheid; een klinisch psycholoog zou, als hij voldoende tijd had, meer in diagnostische termen spreken.

Eindelijk leunde Rothman, half staand, over zijn bureau en overhandigde Pia een kopie van het stuk voor *The Lancet*. 'Zorg dat dit aan de normen voldoet. Ik wil het morgenvroeg hebben. Dan zullen we het ook hebben over wat je deze maand gaat doen.' Hij keek nog steeds niet naar haar. 'Ik weet dat je altijd meer belangstelling hebt gehad voor mijn werk met stamcellen dan met salmonella, en dat vind ik prima. Je hebt het verdiend. Je weet eindelijk iets praktisch over genetica in plaats van de kletsboek die ze je hebben geleerd tijdens college. En nog iets: ik zit voor een maand opgescheept met twee vierdejaarsstudenten, door die verdomde decaan. Denk jij er maar eens over na wat ze kunnen doen terwijl ze hier zijn. Het zal niet makkelijk worden. Ik weet zeker dat ze waardeloos zullen zijn.'

'Waar zijn ze en hoe kan ik ze ontmoeten?'

'Ze worden verondersteld morgen te beginnen. Doctor Yamamoto zal ze aan je voorstellen. Ik wil beslist niet dat ze te veel van Junichi's tijd in beslag nemen want hij lijkt dol te zijn op al die onzin. Hij moet zich concentreren op ons werk.'

'Ik kan niets doen als die monteur in mijn kantoor zit.'

'Ik heb begrepen dat hij in de loop van vandaag klaar zal zijn. Morgen dus.' Het interesseerde Rothman nooit zo erg hoe zijn enorme lab draaiende werd gehouden. Plotseling was hij weer verdiept in het manuscript voor *The Lancet*.

Terwijl ze Rothmans laatste opmerking negeerde, zei Pia: 'Er is iets dat ik u wil vertellen. De uitslag van de plaatsingscommissie is binnen. Ik mag hier op Columbia bij u aan mijn promotieonderzoek op het gebied van celbiologie werken, zoals u zo vriendelijk hebt aangeboden, en tegelijk als arts-assistent bij Interne Geneeskunde beginnen. Ik hoop dat u daar tevreden mee bent.'

'Nou, dat ben ik niet!' zei Rothman in een woede-uitbarsting waar hij zo berucht om was. 'Ik ben teleurgesteld. Ik heb je al talloze keren verteld dat het absolute tijdverspilling zou zijn, net zoals het dat voor mij is geweest. Ik denk dat het overduidelijk is dat je, net als ik, uitermate geschikt bent voor onderzoek, en niet voor klinische geneeskunde. Je moet hier fulltime in het laboratorium zijn! En dat heb ik ook gezegd in mijn aanbevelingsbrief voor het promotieonderzoek.'

Er heerste een gespannen sfeer. Een paar tellen zeiden ze geen van beiden iets, en ze keken elkaar geen moment aan.

‘Maar ik moet rekening houden met de nonnen,’ zei Pia. Pia’s opleiding werd gedeeltelijk betaald door de Missiezusters van het Heilig Hart, een internationale religieuze orde uit Westchester County. Pia was naar de orde gevlucht voor emotionele veiligheid nadat ze op haar achttiende te oud was geworden voor pleegzorg. Hoewel ze in eerste instantie had overwogen als non toe te treden was ze van mening veranderd nadat ze haar middelbare-schoolopleiding had afgerond en een tijdje aan New York University had gestudeerd. Het gevolg daarvan was dat de relatie met de nonnen, en vooral die met de moeder-overste, zakelijker was geworden. Pia zou haar medische opleiding afronden en daarna naar Afrika gaan om te helpen bij het missiewerk van de organisatie, maar ze zou geen noviet worden.

Hoewel ze een volledige beurs had gekregen voor New York University en de medische faculteit van Columbia, was de bijdrage van de nonnen aanzienlijk geweest. Ze voelde zich nog steeds tot hen verplicht. ‘Ik geloof niet dat ik mijn woord kan verbreken dat ik tien jaar geleden heb gegeven. Hoewel ik het inmiddels met u eens ben dat mijn persoonlijkheid meer geschikt is voor onderzoek, denk ik toch dat ik door moet gaan met mijn oorspronkelijke plan om arts te worden en, tenminste een tijdje, de orde moet helpen.’

Een stroom onduidelijke vloeken kwam van Rothmans lippen. Hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Ik bied je aan geschiedenis te schrijven in de medische wetenschap met mijn stamcelonderzoek, en ik moet me druk maken over een stelletje nonnen in Westchester?!’ Hij zweeg even om na te denken. ‘Over hoeveel geld hebben we het?’

‘Ik begrijp niet wat u bedoelt.’

‘Kom op. Doe niet zo stom. Hoeveel denk je dat je hun schuldig bent in dollars?’

‘Zo heb ik er nooit over nagedacht.’

‘Doe niet zo moeilijk. Noem een bedrag.’

Pia dacht even na. Het was geen makkelijke opgave. Ze had nog nooit in geldelijke termen gedacht aan de manier waarop de nonnen haar hadden opgevoed en haar een gevoel van bescherming hadden gegeven na de afschuwelijke ervaringen in de pleegzorg. Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet. Vijftigduizend misschien. Zoiets.’

‘Geregeld,’ zei Rothman. ‘Je krijgt een lening van mijn bank voor de som van vijftigduizend en ik sta borg.’

Pia was even sprakeloos. Nog nooit in haar leven had iemand haar financieel gesteund, en al helemaal niet voor een bedrag van vijftigduizend dollar. Ze wist niet hoe ze moest reageren. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen,' mompelde ze.

'Zeg dan maar niks! We hebben het hier nog wel over, maar vandaag wil ik dat je je op dit stuk voor *The Lancet* concentreert. Iemand moet er nog eens goed naar kijken en de statistieken opnieuw controleren. Ik weet dat je een kei bent met statistieken.'

Rothman stond op. Met zijn aandacht gericht op het stuk papier dat hij tussendoor steeds had bestudeerd, liep hij zijn kantoor uit. Pia was stomverbaasd. Het kwam erop neer dat Rothman haar een grote som geld had geleend en haar hulp had gevraagd bij een ongelooflijk belangrijk artikel. 'Oké,' zei Pia bij zichzelf. 'Ik moet aan het werk. Nu moet ik alleen die man uit mijn kamer zien te krijgen.' Ze volgde Rothman de deur uit en liep terug naar de werktafel, waar ze een tijdelijke werkruimte had gecreëerd.